

"মৰমৰ সন্তানসকল – উঠোঁতে-বহোঁতে বুদ্ধিত জ্ঞানৰ ঝংকাৰ হৈ থাকিলে অপাৰ আনন্দত থাকিব।"

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোক সন্তানসকল কাৰ সংগৰ পৰা বহুত সাৱধানে থাকিব লাগে?

***উত্তৰ :-** যাৰ বুদ্ধিত পিতাৰ স্মৃতি নাথাকে, বুদ্ধি ইফালে-সিফালে ভ্ৰমি ফুৰে, তেওঁলোকৰ সংগৰ পৰা তোমালোক সাৱধানে থাকিব লাগে। তেওঁলোকৰ অংগৰ সৈতে অংগও স্পৰ্শ হ'ব নালাগে কাৰণ স্মৃতিত নথকাসকলে বায়ুমণ্ডল দূষিত কৰে।

***প্ৰশ্ন :-** মনুষ্যৰ কেতিয়া পশ্চাতাপ হ'ব?

***উত্তৰ :-** যেতিয়া তেওঁলোকে গম পাব যে তেওঁলোকক পঢ়াওঁতাজন স্বয়ং ভগৱান তেতিয়া তেওঁলোকৰ মুখ শেঁতা পৰি যাব আৰু পশ্চাতাপ কৰিব যে আমি গাফিলতি কৰিলোঁ, পঢ়া নপঢ়িলোঁ।

ওঁম্ শান্তি। এতিয়া আত্মিক যাত্ৰাকতো সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি পায়। কোনো হঠযোগৰ যাত্ৰা নহয়। এয়া হৈছে স্মৰণ। স্মৰণ কৰাতো কোনো কষ্টৰ কথা নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰা – ইয়াত কোনো কষ্ট নাই। এয়া হৈছে শ্ৰেণী কোঠা সেইবাবে কেৱল বিধি পূৰ্বক ভাৱে বহিব লাগে। তোমালোক পিতাৰ সন্তান হৈছা, সন্তানসকলৰ প্ৰতিপালন হৈ আছে। কেনেকুৱা প্ৰতিপালন? অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ খাজনা পাই আছে। পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে কোনো কষ্ট নাই। কেৱল মায়াই বুদ্ধিৰ যোগ খণ্ডন কৰি দিয়ে। বাকী যেনেকৈয়ে নবহা তাৰ লগত স্মৰণৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। বহুত সন্তান হঠযোগত 3-4 ঘণ্টা বহে। গোটেই ৰাতিও বহি যায়। আগতে তোমালোকৰতো ভাটখি আছিল, তাৰ কথা বেলেগ আছিল, তাততো তোমালোকৰ কোনো পেচাগত কাম-কাজ নাছিল সেইবাবে এয়া শিকোৱা হৈছিল। এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোক গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকা। পেচাগত কাম-কাজো লাগিলে কৰা। যি কোনো কাম-কাজ কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱাও নহয় যে এতিয়া তোমালোকে নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰিব পাৰা। নোৱাৰা। এইটো অৱস্থা পাবলৈ সময় লাগে। এতিয়া যদি নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থকাৰ অৱস্থা হৈ যায় তেতিয়াতো কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। পিতাই বুজায় – সন্তানসকল, ড্ৰামাৰ প্লেন (পৰিকল্পনা) অনুসৰি এতিয়া অলপ সময় বাকী আছে। গোটেই হিচাপো বুদ্ধিত থাকে। এনেকৈ কয় – যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতেই আছিল। সেইখনক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়া তেওঁলোকৰ 2 হাজাৰ বছৰ সম্পূৰ্ণ হ'ল, 5000 বছৰৰ হিচাপ হৈ যায়।

দেখা যায় যে বিলাতৰ পৰাই তোমালোকৰ নাম প্ৰসিদ্ধ হ'ব কাৰণ তেওঁলোকৰ বুদ্ধি তথাপিও ভাৰতবাসীতকৈ প্ৰখৰ। ভাৰতৰ পৰা শান্তিও তেওঁলোকে বিচাৰে। ভাৰতবাসীয়েই লাখ বছৰ বুলি কৈ আৰু সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞান দি বুদ্ধি দ্ৰষ্ট কৰি দিলে। তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল। তেওঁলোক ইমান তমোপ্ৰধান হোৱা নাই, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিতো বহুত তীক্ষ্ণ হয়। তেওঁলোকৰ যেতিয়া প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব তেতিয়া ভাৰতবাসী জাগিব কাৰণ ভাৰতবাসী একেবাৰে ঘোৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। তেওঁলোক জানো শুই আছে। তেওঁলোকৰ পৰা ভাল প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব, বিলাতৰ পৰা কোনোবা আহিছিলো যে আমাক শুনোৱা – শান্তি কেনেকৈ হ'ব পাৰে? কাৰণ পিতাও ভাৰতলৈহে আহে। এইটো কথা তোমালোক সন্তানসকলেহে শুনাব পাৰা – সৃষ্টিত পুনৰ সেই শান্তি কেতিয়া আৰু কেনেকৈ হ'ব? তোমালোক সন্তানসকলেতো জানা যে যথার্থতে পেৰাডাইজ্ অথবা হেভেন আছিল। নতুন সৃষ্টিত ভাৰত পেৰাডাইজ্ আছিল। এয়া অন্য কোনেও নাজানে। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত এইটো কথাই বহি গৈছে যে যে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি হয় আৰু কল্পৰ আয়ুস লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিলে। সকলোতকৈ বেছি পাথৰ বুদ্ধিৰ এই ভাৰতবাসীয়েই হৈছে। এই গীতা শাস্ত্ৰ আদি সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। এই সকলোবোৰ আকৌ এনেকৈয়ে হ'ব। যদিও ড্ৰামাক জানে তথাপিও পিতাইতো পুৰুষাৰ্থ কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বিনাশতো নিশ্চয় হ'ব। পিতা আহিছেই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবলৈ। এয়া জানো আনন্দৰ কথা

নহয়। যেতিয়া কোনো ডাঙৰ পৰীক্ষাত উৰ্ত্তীণ হয় তেতিয়া অন্তৰ আনন্দিত নহয় জানো। মই এই সকলোবোৰ উৰ্ত্তীণ হৈ এই (দেৱতা) হ'মগৈ। সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে যথার্থতে পিতাই আমাক পঢ়াই এনেকৈ গঢ়ি তোলে। যথাযথ পেৰাডাইজ্ হেভেন আছিল। বেচেৰা মনুষ্যতো একেবাৰেই মূৰ্ছিত হৈ আছে। বেহদৰ পিতাৰ যি জ্ঞান আছে সেয়া তোমালোক সন্তানসকলক দি আছে। তোমালোকে পিতাৰ মহিমা কৰা - বাবা নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হয়, আকৌ ব্লিচফুলো (আনন্দেৰে পৰিপূৰ্ণ) হয়, খাজনাও তেওঁৰ ওচৰত ভৰপূৰ হৈ আছে। তোমালোকক ইমান চহকী কোনে কৰি তোলে? ইয়ালৈ তোমালোক কিয় আহিছা? উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। যদি কাৰোবাৰ স্বাস্থ্য ভাল হয় কিন্তু ধন নাই তেতিয়া ধন অবিহনে কি হ'ব! বৈকুণ্ঠততো তোমালোকৰ ওচৰত ধন থাকে। ইয়াত যিসকল চহকী ব্যক্তি আছে, তেওঁলোকৰ নিচা থাকে যে আমাৰ ওচৰত ইমান ধন আছে, এইটো-এইটো কাৰখানা আদি আছে। শৰীৰ এৰিলে সকলো শেষ। তোমালোকেতো জানা যে পিতাই আমাক 21 জন্মৰ কাৰণে ইমান খাজনা দি দিয়ে। পিতা নিজেতো খাজনাৰ মালিক নহয়। তোমালোক সন্তানসকলক মালিক কৰি তোলে। এইটোও তোমালোকে জানা যে বিশ্বত শান্তি গড় ফাদাৰৰ বাহিৰে আন কোনেও স্থাপন কৰিব নোৱাৰে। সকলোতকৈ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ চিত্ৰ হৈছে - এই ত্ৰিমূৰ্তি আৰু সৃষ্টি চক্ৰ। এই চক্ৰতে গোটেই জ্ঞান ভৰি আছে। তোমালোকৰ এনেকুৱা কিবা ৰাণ্ডাৰফুল (চমৎকাৰ) বস্তু থাকিলে তেতিয়াহে তেওঁলোকে বুজিব যে ইয়াত নিশ্চয় কিবা ৰহস্য আছে। সন্তানসকলে সৰু-সৰু পুতলা সাজে, সেয়া পিতাৰ পচন্দ নহয়। পিতাইতো কয় - ডাঙৰ চিত্ৰ লগোৱা যাতে দূৰৈৰ পৰা কোনোবাই পঢ়ি বুজিব পাৰে। মনুষ্যই ডাঙৰ বস্তুটোৰ প্ৰতিহে মনোযোগ দিয়ে। ইয়াত স্পষ্টকৈ দেখুওৱা হৈছে, সেইফালে কলিযুগ, এইফালে সত্যযুগ। ডাঙৰ-ডাঙৰ চিত্ৰ হ'লে তেতিয়া মনুষ্যৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিব। ট্যুৰিষ্টেও (পৰ্যটকেও) চাব, তেওঁলোকে ভালদৰে বুজিও পাব। এয়াও জানে যে যীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে স্বৰ্গ আছিল। বাহিৰৰ মানুহেতো এনেকৈ নাজানে। 5 হাজাৰ বছৰৰ হিচাপ তোমালোকে স্পষ্টকৈ বুজোৱা গতিকে চিত্ৰ ইমান ডাঙৰকৈ তৈয়াৰ কৰিব লাগে যাতে দূৰৈৰ পৰা চাব পাৰে আৰু আখৰবোৰো পঢ়িব পাৰে, যাৰ দ্বাৰা এইটো বুজি পাব যে এতিয়াতো যথার্থতে সৃষ্টিৰ অন্তৰ সময়। বোমাতো তৈয়াৰ হৈয়ে আছে। প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগো হ'ব। তোমালোকে বিনাশৰ নাম শুনিলেতো ভিতৰি বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। কিন্তু যদি জ্ঞানেই নাথাকে তেতিয়া আনন্দিতো হ'ব নোৱাৰে। পিতাই কয় - দেহ সহিত সকলো এৰি নিজক আত্মা বুলি ভাবা, আত্মাৰ যোগ মোৰ পিতাৰ সৈতে লগোৱা। এয়া হৈছে পৰিশ্ৰমৰ কথা। পাৱন হৈহে পাৱন সৃষ্টিলৈ আহিব লাগিব। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি়ে বাদশ্বাহী লওঁ, আকৌ হেৰুৱাওঁ। এয়াটো অতি সহজ। উঠোঁতে, বহোঁতে, ফুৰোঁতে নিজৰ অন্তৰত জ্ঞানৰ ৰংকাৰ হ'ব লাগে, যেনেকৈ পিতাৰ ওচৰত জ্ঞান আছে নহয় জানো। পিতা আহিছেই পঢ়াই দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। গতিকে সন্তানসকলৰ ইমান অপাৰ আনন্দ থাকিব নালাগে জানো। নিজক সোধা ইমান অপাৰ আনন্দ আছেনে? পিতাক ইমান স্মৰণ কৰোনে? চক্ৰবোৰ গোটেই ন'লেজ (জ্ঞান) বুদ্ধিত আছে, তেন্তে ইমান আনন্দিত হৈ থকা উচিত। পিতাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা আৰু একেবাৰে আনন্দিত হৈ থকা। তোমালোকক পঢ়াওঁতাজন চোৱা কোন! যেতিয়া সকলোৱে জানিব তেতিয়া সকলোৰে মুখ শেঁতা পৰি যাব। কিন্তু এতিয়া তেওঁলোকে বুজি পাবলৈ দেৰি আছে। এতিয়া দেৱতা ধৰ্মৰ ইমান মেস্চাৰ্চতো (সদস্যতো) হোৱা নাই। গোটেই ৰাজ্য স্থাপন হোৱা নাই। কিমান অনেক মনুষ্যক পিতাৰ বাতৰি দিবলৈ আছে! বেহদৰ পিতাই আকৌ আমাক স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী দি আছে। তোমালোকেও সেইজন পিতাক স্মৰণ কৰা। বেহদৰ পিতাইতো নিশ্চয় বেহদৰ সুখ দিব নহয় জানো। সন্তানসকলৰ অন্তৰততো অপাৰ জ্ঞানৰ আনন্দ থাকিব লাগে আৰু যিমান পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিবা সিমানেই আত্মা পবিত্ৰ হৈ যাব।

ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰি তোমালোক সন্তানসকলে যিমান সেৱা কৰি প্ৰজা তৈয়াৰ কৰা তেতিয়া যিসকলৰ কল্যাণ হয় তেওঁলোকৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হৈ যায়। দুখীয়াসকলৰ সেৱা কৰা। নিমন্ত্ৰণ দি থাকিব। ট্ৰেনতো তোমালোকে বহুত সেৱা কৰিব পাৰা। ইমান সৰু বেজত কিমান ন'লেজ ভৰি আছে। গোটেই পঢ়াৰ তত্ত্ব ইয়াত আছে। বেজতো বহুত ভাল-ভাল বহুত তৈয়াৰ কৰিব লাগে যাতে কাৰোবাক উপহাৰ হিচাপেও দিব পাৰি। যিকোনো লোককে বুজোৱাতো অতি সহজ। কেৱল শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। শিৱবাবাৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় সেয়েহে পিতা আৰু পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰ স্বৰ্গৰ বাদস্বাহী, কৃষ্ণপুৰীক স্মৰণ কৰা। মনুষ্যৰ মতততো কিমান আওল লাগি আছে। একোৱে বুজি নাপায়। বিকাৰৰ বাবে কিমান আমনি কৰে। কামৰ পিছত কিমান মৰে। কোনো কথাই নুবুজে। সকলোৰে বুদ্ধি একেবাৰে ভ্ৰষ্ট হৈ গ'ল, পিতাক নাজানেই। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সকলোৰে মেটেল (মানসিক শক্তি) শেষ হৈ গ'ল। পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়া এনেকুৱা স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাবাগৈ, কিন্তু বুজিয়েই নাপায়। আত্মাৰ সমষ্ট শক্তি নোহোৱা হৈ গ'ল। কিমান বুজায় তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰিব আৰু কৰাব লাগে। পুৰুষাৰ্থত ভাগৰি পৰিব নালাগে। হাৰ্টফেলো হ'ব নালাগে। ইমান কষ্ট কৰিলা, ভাষণৰ পৰা এজনো নোলাল। কিন্তু তোমালোকে যি শুনালা, সেয়া যিয়ে শুনিলে তেওঁলোকৰ ওপৰত ছাপতো লাগি গ'ল (সাজ বহি গ'ল)। পিছলৈ সকলোৱে নিশ্চয় জানিব। তোমালোক বি.কে.সকলৰ অপাৰ মহিমা হ'ব। কিন্তু কাৰ্যকলাপ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যেন একেবাৰে অবুজন। কোনো সন্মানেই নাই, সম্পূৰ্ণ পৰিচয়েই নাই। বুদ্ধি বাহিৰত ভ্ৰমি ফুৰে। পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া পিতাৰ সহায়ো পাৰা। যদি পিতাক স্মৰণ নকৰা তেন্তে পতিত বুলি কোৱা হ'ব। তোমালোক পাৱন হৈ আছা। যিয়ে পিতাক স্মৰণ নকৰে তেওঁলোকৰ বুদ্ধি নিশ্চয় ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত ভ্ৰমি ফুৰে। গতিকে তেওঁলোকৰ অংগৰ সৈতে যাতে অংগই স্পৰ্শ নকৰে কিয়নো স্মৃতিত নথকা কাৰণে তেওঁলোকে বায়ুমণ্ডল নষ্ট কৰি দিয়ে। পবিত্ৰ আৰু অপবিত্ৰ একেলগে থাকিব নোৱাৰে সেই কাৰণে পিতাই পুৰণি সৃষ্টিক শেষ কৰি দিয়ে। দিন-প্ৰতিদিনে ৰীতি-নীতিও কঠোৰ হৈ গৈ থাকিব। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে তেতিয়াতো লাভতকৈ আৰু বেছি লোকচানহে কৰে। পবিত্ৰতাৰ গোটেই আধাৰ স্মৃতিৰ ওপৰত। একে স্থানতে বহাৰ কথা নহয়। ইয়াত একেলগে বহাতকৈ পাহাৰত গৈ বেলেগে-বেলেগে বহাটোৱে ভাল। যিয়ে স্মৰণ নকৰে তেওঁলোক হৈছে পতিত। তেওঁলোকৰ সংগও ল'ব নালাগে। চলনৰ দ্বাৰাও জানিব পাৰি। পিতাৰ স্মৃতি অবিহনে পাৱনতো হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকৰে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা বহুত আছে। সেয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰা অবিহনে আঁতৰিব কেনেকৈ। গতিকে তেওঁলোক পতিতেই হয়।

পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে গোটেই পতিত সৃষ্টিখনকে শেষ কৰি দিওঁ। তোমালোকে তেওঁলোকৰ (পতিতৰ) সংগও ল'ব নালাগে। কিন্তু ইমানো বুদ্ধি নাই যে কাৰ লগত সংগ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ মৰম পাৱনৰ সৈতে পাৱনৰ হ'ব লাগে। এনেকুৱা বুদ্ধিও হোৱা উচিত। মিঠা পিতা আৰু মিঠা ৰাজধানীৰ বাহিৰে আন একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। ইমানবোৰ ত্যাগ কৰাতো কোনো মাহীৰ ঘৰৰ (অতি উজু) কথা নহয়। পিতাৰতো সন্তানসকলৰ প্ৰতি অপাৰ স্নেহ আছে। সন্তানসকল পাৱন হৈ যোৱা তেতিয়া তোমালোক পাৱন সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবাগৈ। মই তোমালোকৰ বাবে পাৱন সৃষ্টি স্থাপনা কৰি আছোঁ। এই পতিত সৃষ্টিক একেবাৰে শেষ কৰি দিয়ে। ইয়াত এই পতিত সৃষ্টিত সকলো বস্তুৰে তোমালোকক দুখ দিয়ে। আয়ুসো কম হৈ যায়, ইয়াক কোৱা হয় - ব্যৰ্থ নট এ পেনী (মূল্যহীন)। কড়ি আৰু হীৰাৰ মাজত পাৰ্থক্যতো থাকে নহয় জানো। গতিকে তোমালোক সন্তানসকল কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। গায়নো কৰা হয় - য'ত সত্য আছে ত'ত আত্মাই নাচি থাকে। তোমালোকে সত্যযুগত আনন্দত নৃত্য কৰা। ইয়াৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। এইবোৰক দেখিও চাব নালাগে, চকু মেলি থাকিলেও যেনেকৈ টোপনিৰ নিচাত থাকে, কিন্তু সেই সাহস, সেই অৱস্থা হোৱা উচিত। এইটোতো নিশ্চয় আছে যে এই পুৰণি সৃষ্টি

নাথাকিবই। ইমান সীমাহীন আনন্দত থকা উচিত। চিকুটি চাব লাগে – যদি মই শিৱবাবাক স্মৰণ কৰো তেতিয়া বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাব। হঠযোগতো বহিব নালাগে। খাঁওতে-লওঁতে, কাম কৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিবা। এইটোও জানা যে ৰাজধানী স্থাপন হৈ আছে। পিতাই জানো ক’ব যে দাসী হোৱা। পিতাইতো ক’ব পাৱন হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাই পাৱন কৰি তুলিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰায় তোমালোক আকৌ পতিত হৈ যোৱা, কিমান মিছা পাপ কৰা। সদায় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া সকলো পাপ স্নাহ হৈ যাব। এয়া পিতাৰ যজ্ঞ নহয় জানো। এয়া অতি মহান যজ্ঞ। তেওঁলোকে যজ্ঞ ৰচে - লাখ টকা খৰচ কৰে। ইয়াততো তোমালোকে জানা যে গোটেই সৃষ্টি এই যজ্ঞত স্নাহ হৈ যাব। বিদেশৰ পৰা খবৰ ওলাব, ভাৰততো বিয়পি পৰিব। এটাতো পিতাৰ সৈতে বুদ্ধিৰ যোগ থাকিলে তেতিয়া পাপ খণ্ডন হ’ব আৰু তেতিয়া উচ্চ পদো পাব। পিতাৰতো দায়িত্ব হৈছে সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থ কৰোৱা। লৌকিক পিতাইতো সন্তানসকলৰ সেৱা কৰে, সেৱা গ্ৰহণো কৰে। এই পিতাইতো কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলক 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁ, গতিকে এনেকুৱা পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন হৈ যায়। বাকী পানীৰ দ্বাৰা জানো পাপ খণ্ডন হয়। পানীটো য’তে ত’তে আছে। বিলাততো নদী আছে তেন্তে ইয়াৰ নদীয়ে পাৱন কৰি তোলে আৰু বিলাতৰ নদীয়ে পতিত কৰি তোলে নেকি? মনুষ্যৰ অলপো বোধ শক্তি নাই। পিতাৰতো দয়া উপজে। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, গাফিলতি নকৰিবা। পিতাই ইমান গুল-গুল (ফুলৰ দৰে) কৰি তোলে তেন্তে যত্ন কৰিব নালাগে জানো। নিজৰ ওপৰত দয়া কৰিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) ইয়াৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি অন্তৰৰ আকৰ্ষণ ৰাখিব নালাগে। দেখিও চাব নালাগে। চকু মেলি থাকিও যেনেকৈ টোপনিৰ নিচা থাকে, তেনেকৈ আনন্দৰ নিচা যাতে বাঢ়ি থাকে।
- (2) সকলো পবিত্ৰতাৰ ওপৰত নিৰ্ভয় কৰে, সেইবাবে নিজকে চম্ভালিব লাগে যাতে পতিতৰ অংগৰ সৈতে অংগই স্পৰ্শ নকৰে। মিঠা পিতা আৰু মিঠা ৰাজধানীৰ বাহিৰে অন্য একো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে।

***বৰদান:-** সেৱাৰ দ্বাৰা মেৱা (ফল) প্ৰাপ্ত কৰোঁতা হৃদৰ সকলো ইচ্ছাৰ পৰা নিলগত থাকোঁতা সদায় সম্পন্ন আৰু সমান হোৱা

সেৱাৰ অৰ্থ হৈছে মেৱা (ফল) দিওঁতা। যদি কোনো সেৱাই অসন্তুষ্ট কৰি তোলে তেন্তে সেই সেৱা, সেৱা নহয়। এনেকুৱা সেৱা লাগিলে এৰি দিয়া কিন্তু সন্তুষ্টতা নেৰিবা। যেনেকৈ শৰীৰৰ তৃপ্তি পোৱা জন সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকে তেনেকৈ মনৰ তৃপ্তি পোৱা জনো সন্তুষ্ট হৈ যাব। সন্তুষ্টতা তৃপ্তিৰ চিহ্ন। তৃপ্ত আত্মাত কোনো হৃদৰ ইচ্ছা, মান, সম্ভৱ, সুবিধা, সাধনৰ ভোক নাথাকে। তেওঁলোক হৃদৰ সকলো ইচ্ছাৰ পৰা নিলগত সদায় সম্পন্ন আৰু সমান হ’ব।

***শ্লোগান:-** সত্য অন্তৰেৰে নিঃস্বার্থ সেৱাত আগবাঢ়ি যোৱা অৰ্থাৎ পূণ্যৰ হিচাপ জমা কৰা।

ওঁম্ শান্তি!!
